

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2019. január hó 30. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

### **v é g z é s t:**

A testi sértés büntette miatt **vádlott neve** ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2018. április 21. napján kihirdetett **6.B.1396/2017/19.** számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy a vádlott **legkorábban** a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott által a 2017. július 17. napjától 2019. január 30. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Megállapítja, hogy a vádlott tényleges tartózkodási helye a Büntetés-végrehajtási Intézet neve.

Kötelezi a vádlottat, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 32.660,- (harminckettőezer-hatszázhatvan) forint bűnügyi költséget fizesse meg az államnak a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

**A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.**

### **I n d o k o l á s**

Az elsőfokú bíróság vádlott neve vádlott bűnösségét testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulat] állapította meg. Ezért 5 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról (amelynek azonban a végső határnapját nem állapította meg). Kimondta, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből annak kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Rendelkezett a bűnjelekről és a bűnügyi költségről.

Az első fokú ítélet ellen a vádlott és a védő jelentett be fellebbezést, egyezően a kiszabott büntetés enyhítése érdekében.

A védő a fellebbezésének indokolásában - amit a fellebbezési nyilvános ülésen előadott perbeszédében is fenntartott - az enyhítő körülmények kihangsúlyozásával a büntetés jelentős enyhítését kérte. Hivatkozott az igazságügyi orvosszakértők nyilatkozatára, mely szerint a sértettet ért erőbehatás kis, legfeljebb közepes erejű volt, a vádlott csak egyszer ütötte meg a sértettet, akinél a súlyos sérülést egy véletlen becsapódás eredményezte. A sértett sérülésével a kocsma közönsége

sem foglalkozott, nem hívtak hozzá mentőt. Kérte, hogy a másodfokú bíróság a büntügyi költség egy részének megfizetése alól mentesítse a vádlottat, vagy engedélyezzen számára részletfizetést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.29/2018/3-II. számú átiratában - amit a fellebbezési nyilvános ülésen jelen lévő ügyész változtatás nélkül fenntartott - az első fokú ítélet tényállásának kisebb mértékű helyesbítése, illetve kiegészítése mellett az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Az ügyészség kisebb súlyú, a tényállás megalapozottságát nem érintő eljárási szabálysértést is észrevételezett. Álláspontja szerint a szándékos testi sértést elkövető vádlott esetében a törvényszék tévesen állapította meg azt, hogy a segítségnyújtás elvárható lett volna tőle.

A vádlott - védőjével - egyezően a büntetés lényeges enyhítésére irányuló fellebbezését fenntartotta, ismételten bocsánatot kért a sértett hozzátartozóitól hangsúlyozva, hogy nagyon megbánta a cselekményét.

Az ítélet tábla a fellebbezéseket alaptalanoknak találta.

A másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése szerint eljárva a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált, tekintet nélkül arra, hogy ki és milyen okból fellebbezett.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, és indokolási kötelezettségének is eleget tett.

A fellebbviteli főügyészség szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett azzal, hogy a tárgyalás anyagává tette és mérlegelési körébe vonta azt a rendőri jelentést (nyomozati iratok 69-71. oldal) is, amely az eljárás során később kihallgatott tanúk nyilatkozatait tartalmazta. Az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) 168. § (1) bekezdése szerint a gyanúsított és a tanú kihallgatásáról jelentés nem készíthető, ezért a korábbi Be. 78. § (4) bekezdés 3. fordulata alapján a jelentésnek a tanúk nyilatkozatait tartalmazó részét a bizonyítékok köréből ki kell rekeszteni. Az ügyészség által hivatkozott rendőri jelentés helyett a másodfokú elbíráláskor hatályban lévő Be. 361. §-a „A feljegyzést” szabályozza hasonló eljárási cselekményként, míg a korábbi Be. 78. § (4) bekezdés 3. fordulatának a Be. 167. § (5) bekezdés 3. fordulata felel meg.

A törvényszék az ítélet 7. oldal második bekezdésében a korábbi Be. 258. § (3) bekezdés d) pontjának megfelelően felsorolta azokat a bizonyítékokat, amiket a tényállás megállapításánál számba vett és értékelt. Nem vitás, hogy a megjelölt bizonyítékok között szerepel a rendőri jelentés is. Ugyanakkor a törvényszék a bizonyítékok részletes értékelése során nem hivatkozott a tanúként kihallgatott személyek azon nyilatkozatára, amit a rendőri jelentés tartalmazott. Ezért a bizonyítékok értékelése során nem valósult meg a Be. 167. § (5) bekezdése szerinti eljárási szabálysértés.

Egyetértett azonban az ítélet tábla a főügyészségnek a tényállás kiegészítésére, illetve helyesbítésére irányuló indítványával. A másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján az első fokú ítélet tényállását a következőkkel egészítette ki, illetve helyesbítette:

Az első fokú ítélet 3. oldal első bekezdésének harmadik sorát helyesbítette akként, hogy vádlott neve az ügy vádlottja, nem pedig sértettje.

Ugyanezen bekezdést kiegészítette azzal, hogy sértett neve sértett közepes fokú, szemmel láthatóan ittas állapotban volt.

Az ítélet 3. oldal utolsó előtti bekezdésének utolsó mondatát helyesbítette akként, hogy „Nem állítható bizonyosan, hogy a sértett életét a 2017. július 15-én 1 óra körül elszenvedett bántalmazást követő szakszerű orvosi ellátás megmenthette volna, a halálát elháríthatta volna, de túlélési esélyei mindenképpen javultak volna" (nyomozati iratok 877. oldal szakértői vélemény 5. pontja).

Az ítélet az első fokú ítélet indokolásának 6. oldal utolsó sorát helyesbítette akként, hogy a tárgyaláson szakértő 1 és szakértő 2 igazságügyi orvosszakértők nem tanúként, hanem szakértőként kerültek meghallgatásra, a 7. oldal második bekezdésének utolsó mondatát pedig akként, hogy a sértett (és nem a vádlott) esett hanyatt és került eszméletlen állapotba.

Az ítélet az előbbi kiegészítéssel és helyesbítéssel tekintette irányadónak az első fokú ítélet tényállását a felülbírálat során, amit egyébként a védelmi fellebbezések sem támadtak.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és a bűncselekményét is a törvénynek megfelelően minősítette.

A vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal ütötte meg a sértettet, mely magatartásával okozati összefüggésben a sértett halála is bekövetkezett. Ez utóbbira azonban a vádlott szándéka már nem terjedt ki. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottat a halálos eredmény tekintetében hanyag gondatlanság terheli. Azt a vádlott is elismerte, hogy tisztában volt a sértett ittaságával, bár annak mértékére ellentmondóan nyilatkozott. Azt azonban kétségek nélkül látta, hogy a sértett ittasága folytán bizonytalanul mozog. Köztudomású, hogy az ittas személy reflexei lelassulnak, kisebb erőbehatás következtében is eleshet, és a lelassult reflexek miatt az esést kitámasztással vagy egyéb módon nem tudja tompítani. A vádlott azonban magatartása lehetséges következményeit azért nem látta előre, mert a tőle elvárható figyelmet és körültekintést elmulasztotta (hanyag gondatlanság).

A bűnösségi körülményeket a másodfokú bíróság a következők szerint helyesbítette:

A vádlott a bűncselekmény elkövetését a büntetőeljárás során ténybelileg mindvégig elismerte. Mind az első-, mind a másodfokú eljárás során a sértett hozzátartozóitól bocsánatot kért és úgy nyilatkozott, hogy megbánta a történeteket. E nyilatkozat őszinteségét illetően a bíróságban nem merült fel kétely. Ezért az ítélet az elsőfokú bíróságtól eltérően - nagyobb nyomattal, a vádlott javára enyhítő körülményként értékelte, hogy a bűnössége elismerésére is kiterjedő beismerő vallomást tett.

A vádlott utóbb amiatt is felelősnek érezte magát, hogy a sértetthez nem hívta ki a mentőket. Ezt a magatartását az elsőfokú bíróság a terhére értékelte (első fokú ítélet 7. oldal harmadik bekezdése), amit azonban a másodfokú bíróság mellőzött. A vádlott ugyanis testi sértés okozására irányuló egyenes szándékkal bántalmazta a sértettet. Következetes a bírói gyakorlat, hogy a szándékos testi sértés elkövetőjével szemben az önfeljelentés tilalmára figyelemmel nem várható el, hogy a sérülthöz orvosi segítséget hívjon. Ezért a vádlott ezen mulasztása súlyosító körülményként nem értékelhető.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásánál releváns körülményeket helyesen vette számba.

Az elsőfokú bíróság hivatkozott a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértékre, de sem annak tartamát, sem az azt megalapozó büntetési tételkeretet nem határozta meg. Ezért az ítélet tábla az első fokú ítélet indokolását kiegészítette azzal is, hogy a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulata szerinti halált okozó testi sértés büntetendő büntetési tétele két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés, amelynek középértéke a Btk. 80. § (2) bekezdése alapján öt év.

Az ítélet tábla a helyesbített bűnösségi körülmények ellenére sem tartotta indokoltnak a szabadságvesztés tartamának enyhítését. Az első fokú ítélet iratszerűen tartalmazta a vádlott korábbi elítéléseit. Ebből megállapítható, hogy a vádlott személy elleni erőszakos bűncselekmény miatt többször volt elítélve. A Kunszentmártoni Városi Bíróság 1.B.12/2009/4. számú ítéletével testi sértés büntette, garázdaság vétsége és más bűncselekmény miatt, mint többszörös visszaesőt ítélte el. A vádlott alkoholizáló életmódot folytatott, alkohol hatására fokozottan hajlamos erőszakos cselekmény elkövetésére. A jelen ügyben elbírált bűncselekmény tekintetében speciális bűnismétlőnek minősül.

Ezért az ítélet tábla álláspontja az, hogy a középértékben meghatározott öt év tartamú szabadságvesztés feltétlenül szükséges a speciális prevenció megvalósulásához, vagyis ahhoz, hogy a vádlott újabb bűncselekményt ne kövessen el (Btk. 79. §).

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései is törvényesek.

Észlelte azonban az ítélet tábla, hogy a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés nem mindenben felelt meg a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerinti törvényi szövegezésnek, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett ugyan a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött idő beszámításáról, annak azonban végső időpontját (ami az első fokú ítélet kihirdetésének napja, azaz 2018. április 21-e) nem határozta meg. Ezért az ítélet tábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján a vádlott által 2017. július 17. napjától a másodfokú ügydöntő határozat meghozataláig, azaz 2019. január 30. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt számította be a kiszabott szabadságvesztésbe.

Az elsőfokú ítélet kihirdetését követően, 2013. július 1. napján hatályba lépett új Büntetőeljárás törvény 561. § (2) bekezdés b), 184. § (2) bekezdés f) és 10. § (1) bekezdés 15. pontja alapján megállapította a vádlott tényleges tartózkodási helyét.

A vádlottat a Be. 613. § (1) bekezdése - figyelemmel a Be. 574. § (1) bekezdésére is - kötelezte a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére.

A bűnügyi költség mérséklésére nem volt törvényi lehetőség. Annak jelentős része a vádlott igazságügyi pszichológus- és orvosszakértői vizsgálatával, valamint a sértett sérülésével, halála okának megállapításával kapcsolatosan végzett igazságügyi orvosszakértői vizsgálatral összefüggésben merült fel. Ezek tehát nem szükségtelen, indokolatlan költségek voltak, valamennyi azzal a cselekménnyel állt kapcsolatban, amelyre a vádlott bűnösségét megállapították. A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség alól sem mentesülhetett a vádlott, mert a fellebbezés eredménytelen volt [Be. 613. § (2) bekezdés]. A részletfizetésről - a törvényi feltételek megléte esetén - a Be. 843. § (3) bekezdése alapján az első fokon eljáró bíróság határoz.

A kifejtettekből következik, hogy az ítélőtábla az enyhítésre irányuló fellebbezéseket alaptalanoknak találta, ezért az első fokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A végzés ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2019. január 30.

Dr. Benedek Tibor sk.  
a tanács elnöke

. Cserhádi Ágota sk.  
előadó bíró

Sefta Márta dr. sk.  
bíró

A Szegedi Ítélőtábla Bf.I.339/2018/25. számú végzése és a Szolnoki Törvényszék 6.B.1396/2017/19. számú ítélete a jelen végzés folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2019. január 30.

Dr. Benedek Tibor sk.  
a tanács elnöke